

רפי גוט:

כמה ימים על הסט של "רגטיים"

ישראל זה לא אמריקה, אמר לי פעם הגרפיקאי דויד טרטקובר, הידוע בכינויו "טטה", ומאז אני לא יכולה להשתחרר מהעניין הזה, בייחוד אחרי שנוכחתי עיני עד כמה שהאיש צודק.

עוד אחד שנוכח בכך הוא השחקן ועוזר-הבמאי בסרטים, רפי גוט, שחזר מניו-יורק, אחרי שעבד על הסט של סרט המאה, "רגטיים", שצולם בניו-יורק ובאירופה, בבימויו של מילוש פורמן. ביקשתי ממנו שיספר בכמה מילים על העבודה בסרט.

זה היה משהו אדיר! סגרו לגמרי שני בלוקים בין רחוב 11 לרחוב 12, בדאון-טאון ניו-יורק, באיזור השדרה השנייה, למשך שבוע ימים, ושיחזרו מחדש את האיזור כמו שהוא נראה ב-1917. על הסט הסתובבו שני השחקנים הראשיים, בראד דוריף ומארי סטינבורגן, וכאלפיים סטאיסטים, רובם הגדול תושבי המובטלים והמסטולים של האיזור. הם נהגו מן הסתם, מהעבודה שמצלמים ליד הבית שלהם סרט, והרוויחו משהו כמו 45 דולר נקי ליום.

אני הגעתי לסט על תקן של חצי סטאיסט. חיפשתי כל דרך אפשרית כדי לעבוד בסרט באמריקה. כשקראתי בעיתון שמחפשים שחקנים לרגטיים, בבימויו של מיי לוש פורמן, אמרתי לעצמי: אני רוצה להיות שם!

הגעתי למישרד, היה שם שלט עצום שאמר: "שח-קנים ושחקניות — הנכם מתבקשים להשאיר את התמורנות פה למטה, ובשום פנים ואופן לא לעלות למעלה!" אבל אני, כידוע, לא קורא אנגלית, או עליתי והתיחלתי לנדנד לכל המזכירות, בייחוד למזכירה אחת יתר דיה שאפילו דיברתי איתה באידיש. כליכך נידנדתי, שאמרו לי יהיה בסדר, רק תלך מפה.

כשהגעתי לשלב של מדידת הבגדים, הכרתי את מייקל האוזמן, שהוא המפיק הבכיר של הסרט, והמבינים למעשה את הסרט יחד עם מילוש פורמן. בעוד שפורמן מתעסק בעיקר עם השחקנים הראשיים, ומדי פעם עם המלצמה, מביים האוזמן את הסצנות ההמוניות. הוא יושב לו על סולס-ענק באמצע הסט, עם כובע מלחים ומטריה, מבטוס לאללה, ומשדר הוראות.

מייקל האוזמן מינה אותי כעוזר-במאי, ובמשך שבוע הייתי אחראי לקבוצת סטאיסטים, ודאגתי למילוי הוראותיהם.

מיכל רוזן:

לשבור את המיתוס של הכשרות!

רק על הרעיון מגיע לה צל"ש. יום אחד קמה לה מיכל רוזן, שהיא פקידה ב"אל-על", נשואה ואם לשני ילדים, ומחליטה לכתוב ספר בישול. נכון, כתבו כבר ספרי-בישול לפניו, אבל אפילו רות סירקיס לא חשבה על הרעיון של מיכל רוזן. היא פשוט הלכה לכל המיסעדות הכי טובות בארץ ולקחה מהן את המתכונים הכי הכי. בשלב זה הספר הנקרא "כיד המלך" הוא רבי-מכר בשפה האנגלית. המהדורה העברית שלו יצאה בימים אלה לאור.

מיכל, מאין הרעיון לקחת מתכונים של מיסעדות ולרכז אותם בספר?

לא גנבתי אותה, הוא כולו שלי. זה הכל התחיל במיקרה, פתאום. שכבתי ככה, אחרי-הצהריים, לנוח ופתאום אמרתי לבעלי סטיוארט: אני הולכת לכתוב ספר. הוא שאל אותי על מה? אמרתי לו על מיסעדות. נו, טוב, בעלי כבר מכיר אותי ולא שאל יותר שאלות. למחרת הלכתי לעבודה ואמרתי להם שישכחו ממני לחודש ימים.

איך ביצעת את העבודה?
תראי, אני אהבתי לאכול במיסעדות, או הלכתי למיסעדות שכבר אכלתי בהן קודם.

כמה זה ענה במיסעדות?
שום דבר, אפילו לא ארוחה. כי, כאמור, אכלתי בהן קודם. בעלי המיסעדות שיתפו פעולה ברצון ברגע שאמרתי להם שזה לא יעלה להם גרוש. הם שמחו לתת לי מתכונים.

את בעצם עושה פירסומת לאינורמליות במיסעדות, אפילו נותנת את כתובתן.

זה לגיטימי. הגיע הזמן שיהיה בארץ ספר הדרכה למיסעדות, ושם עקרונות-הבית רוצות לבשל משהו יוצאי דופן במיטבח שלהן, יהיה להן מהיכן לקחת את המתכונים.

הספר לא כשר?
באמת, הגיע הזמן לשבור את המיתוס הזה של הכשרות. כמה מיסעדות כשרות טובות יש בארץ? הרי רוב הישראלים הולכים למיסעדות לא-כשרות. חוץ מזה אפשר לבשל כל מתכון בספר באופן כשר — במקום חמאה ובשר צריך להשתמש במרגרינה ובשר, ובמקום שמנת ובשר צריך להשתמש בשמנת פרות. מה יוצא מזה? נו, טוב, זה באמת עניין של טעם.

כמה כסף תרוויחי אם הספר יימכר?
לא שחבתי על כסף. בינתיים המהדורה האנגלית הולכת שיגוען וכבר כיטיתי את ההוצאות שלי. אם הספר יימכר בהצלחה, ארוויח כסף הכל עשרה אחוזים ויום מהרווחים.

אורלי יניב:

אם לא מעיפים, אני דורכת במקום!

הקריינית הפופולארית של "מבט ספורט", אורלי יניב, קיבלה מיכתב-פיטורין מ"גלי צה"ל". באחד העיר תונים נכתב כאילו פוטרה אורלי בגלל צרות-עין וקינה אה. פניתי ל"גלי צה"ל" ושם נמסר לי כי כולם מצטערים עזר רב על פיטוריה של אורלי, שהיא קריינית מצויינת ובחורה נחמדה, וכי הפיטורין נובע עים מטעמי צימצומים. פניתי אל אורלי ושאלתי אותה.

למה פיטרו אותך מ"גלי צה"ל"?
הייתי עובדת זמנית והגיע הזמן שאקבל קביעות. אחרי ארבע שנים שבהן עבדתי בתחנה כחיילת ושנה אחת כאזרחית. התווה שלי עמד להסתיים בראשון במאוס. יום אחד קרא לי המפקד, צביקה שפירא, לחדרו והודיע לי שהוא מפטר אותי מטעמי צימצומים.

איך קיבלת את הודעת הפיטורין?
ברגשות מעורבים. מצד אחד הצטערתי, כי אהבתי את העבודה בתחנה. הרגשתי שם בטוח, כמו בבית. מצד שני אני טיפוס כזה, שאם לא מעיפים אותי לשלב הבא, אני נשארת באותו מצב שנים, דורכת במקום. אז הפיטורין מגילי צה"ל זרקו אותי כעת למצב שאני צריכה להחליט מה הלאה.

ומה החלטת?
החלטתי בינתיים שלא להחליט. לקחת כמה חודשים של חופש. לא שהצעות מציעות אותי, אבל בכל זאת מגיעה לי קצת מנוחה.

את עובדת בטלוויזיה, עז איזו מנוחה את מדברת?
אני עובדת בטלוויזיה כפרי-לאנס. אין לי תנאים ואין לי משכורת.

כמה את מרוויחה?
מעט. בערך שליש ממה שהרווחתי בגלי צה"ל.
את על תקן של כוכבת בטלוויזיה?
זה לא מתבטא בחשבון הבנק שלי.